

gyűrű köd

úgy álltam ott, mint mikor
növény volt még ha ember és állat
koronák, nádak, ágbogak itták az
alkonyi nyirkos láthatárt
gyöngyként füzér valósággá szökött
ujjaim hegyén a szemcsés télelő
gyűrűim számolom, tölgyöltő emberöltő
ereszek metruma lett a lélegzés
kócos ágacsok szanaszét tagjaim
seregnyi sötét bodza a hajam szítál
szítál ha még arcomra rejtezőm
táulásra indulásra nincs idő
maradni áltat korhadni kezd
lábam, bokám, eláztat
ez az erdőnyi nedves hallgatás
sűrű avarra érlel testet-akarásom
marad gyűrű köd köröttem és
fát ölelésem, fát hallgatásom

Herold Eszter 47

szökik a fény hajadból

szökik a fény hajadból
szemedben nem ugyanaz a tenger
megviselni kezd a körkörös
apály-dagály
a vitorlák imbolygó
érkezése távozása
morajlik benned minden éjjel
minden nap nem szűnő
kagylósuttogás -
messze messze mennél
kavicsnak dőlve dűnéket számolnál
egyre mégis
még vizes homokban hagyott
szökő lépteid után szaladsz

kergetni fáradsz, kivárni nem tudod míg
a sós víz arcodat kristállyá rendezi